

EL MICALET GALÀCTIC

Vint mil llegües de viatge submarí

Jules Verne

Adaptació de Jesús Cortés
Il·lustracions d'Enric Solbes

1

El monstre misteriós

Em diuen Pierre Aronnax i, gràcies a la meua condició de científic, vaig tenir la sort de viure una aventura extraordinària i apassionant.

Tot començà l'any 1866. Aleshores jo era professor del Museu d'Història Natural de París. Aquell any havia mamprés una expedició pels Estats Units, per tal de desenvolupar noves investigacions sobre mineralogia, botànica i zoologia. I va ser mentre em trobava en terres de Nebraska que vaig tenir coneixement d'uns estranys rumors de caire tan fantàstic i inexplicable, que de seguida despertaren el meu interès fins a límits insospitats.

Segons aquests rumors molts vaixells que ancoraven a les costes nord-americanes deien que havien topat amb «una cosa enorme», allargada i de vegades fosforescent, que solcava mars i oceans amb una rapidesa que superava la de les mateixes balenes. Els llops de mar no parlaven de cap altra cosa, i els diaris de bord dels vaixells es feien ressò del fenomen, al qual ningú no sabia donar explicació.

Molt prompte es començà a parlar de l'existència d'un monstre marí que devia nadar a velocitat de vertigen, ja que igual deien que l'havien vist a les costes d' Austràlia com, pocs dies després, en aigües de l'Atlàntic. Com una taca d'oli els rumors no tardaren a escampar-se per tot el globus terraquí, i no hi havia dia que als periòdics de tot el món no es publicaren històries sobre éssers imaginaris i fantàstics.

La notícia seguia més candent que mai quan, un sis mesos després d'iniciar-se els rumors, el meu ajudant i jo vam arribar a Nova York per passar-hi uns dies i iniciar la travessia de tornada a França. La nostra presència a la ciutat, però, de seguida cridà l'atenció dels periòdics locals i, per la meua condició de professor d'Història Natural, el *New York Herald* no ho dubtà gens a l'hora d'oferir-me

les seues pàgines perquè publicara la meua opinió sobre el cas.

Al principi em vaig negar a fer-ho ja que la meua opinió com a científic no es podia basar tan sols en el seguit de rumors i de notícies que havia escoltat i llegit. Però s'havia produït un nou albirament del monstre a l'Atlàntic. I, en aquesta ocasió, el vaixell que se l'havia trobat fins i tot havia rebut el seu atac i havia estat a punt d'enfonsar-se. De manera que, a força d'insistència per part dels repòrters del periòdic, em vaig veure obligat a publicar un article, del qual, a continuació, n'he extret el resum següent:

«Sens dubte –vaig escriure– les comunicacions transoceàniques de tot el món corren un perill imminent. La prova la tenim en l'atac que ha patit el vaixell *Scotia* en la seua travessia cap a Liverpool. S'ha dit que aquest atac podia haver estat provocat per una nau submarina, la qual cosa ens faria pensar en una maniobra bèl·lica. Però tots els governs han negat aquesta hipòtesi i, si els donem crèdit, aleshores podríem pensar que ens trobem davant d'un animal potser fins ara desconegut per a la ciència. No oblidem que les profunditats dels oceans ens són del tot desconegudes. No obstant això, si haguérem de triar entre les espècies marines de les

quals ja en tenim coneixement, jo m'inclinaria a pensar que ens trobem davant d'un narval, d'un narval gegant.»

No debades el narval pertanyia a l'ordre dels cetacis, i estava armat amb un queixal dur com l'acer que molt bé podria haver foradat el buc d'un vaixell com el de l'*Scotia*. Aquesta teoria va ser molt ben rebuda per l'opinió pública, i de seguida es començà a parlar de l'existència d'un ésser prodigiós que solcava els mars, d'un ésser que res tenia a veure amb els éssers fantàstics i imaginaris dels quals s'havia parlat al principi. Per descomptat, aquest monstre representava un perill per a les comunicacions per mar. I, en aquest sentit, tan sols es podia fer una cosa: caçar-lo.

El govern nord-americà va prendre la iniciativa de l'encalç i de seguida començà a armar la fragata *Abraham Lincoln*, al capdavant de la qual es trobava el comandant Farragut. Així, després de dues setmanes d'espera hi va arribar la notícia que l'animal havia estat vist a l'oceà Pacífic per un vapor que feia la ruta San Francisco-Xangai. Per fi començaria l'encalç. I fou en aquell moment, poques hores abans que l'*Abraham Lincoln* salpara del moll de Brooklyn, quan vaig rebre una carta a

l'hotel en què el meu ajudant i jo ens hostatjàvem.
La carta deia el següent:

Professor Pierre Aronnax.

Hotel Cinquena Avinguda, Nova York.

Senyor Aronnax, si desitja unir-se a l'expedició de l'*Abraham Lincoln*, el govern de la Unió celebraria que França estiguera representada per vosté en aquesta missió. Si decideix formar-ne part, el comandant Farragut els espera, a vosté i el seu ajudant, al moll de Brooklyn.

Cordialment,

J. B. Hobson

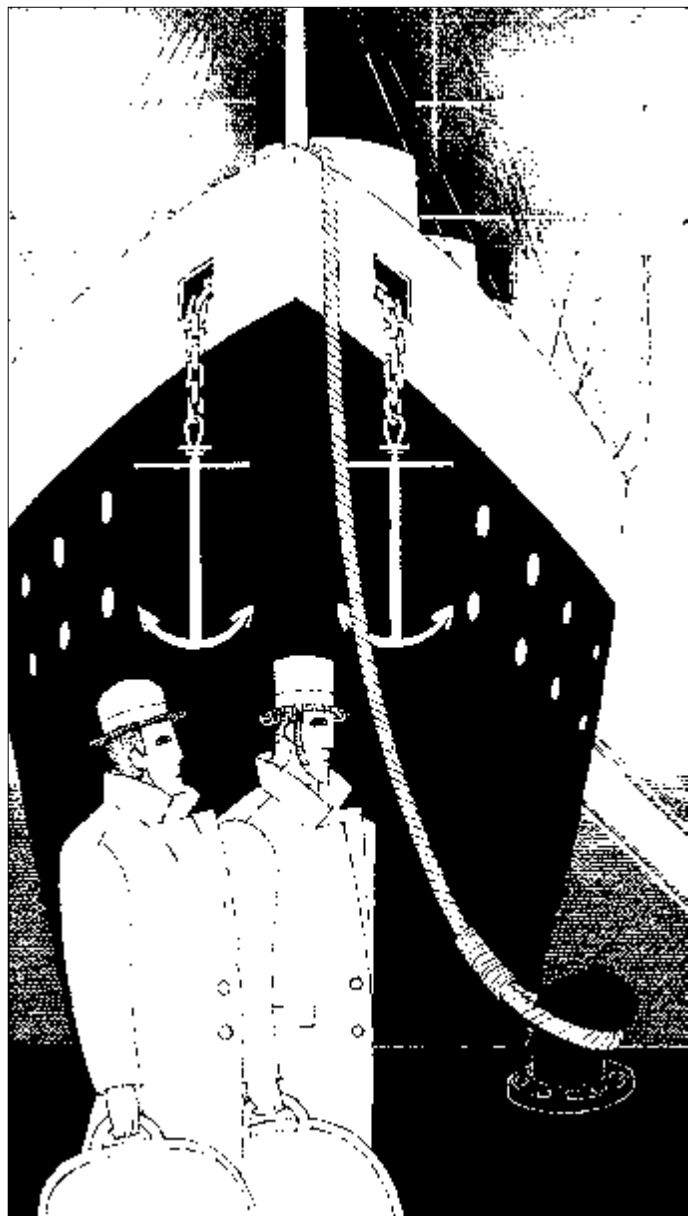
Secretari de la Marina

La carta quasi em va saltar de les mans. De sobte ja no vaig pensar en res més que no fóra unir-me a aquella expedició. Jo era un home de ciència, i l'assumpte tractava de la captura d'un animal marí que potser ningú no havia vist mai. No em podia perdre una oportunitat així.

–Conseil! –vaig cridar.

Conseil era el meu ajudant. Feia anys que Conseil m'acompanyava a tots els viatges. Era un xicot molt tranquil i complidor. Mai es queixava de res i mai feia una mala cara. Jo li tenia una estimació molt especial.

–Conseil! –el vaig cridar de nou.
Conseil va aparéixer.
–Em cridava el senyor?
–Conseil, de pressa, fes l'equipatge. Ens n'anem ara mateix. Afanya't!
–Com vulga el senyor... Què fem amb les troballes?
–Amb les troballes?... Deixa-les.
–Que les deixes?... L'*archiotherium*, l'*hyracotherium*, els *oreodonts* i la resta d'ossos que ha descobert?
–Deixa-ho tot. Ordenaré que ho envien a França.
–A França?... Que no tornem a París?
–Sí, tornarem a París. Però primer viatjarem a bord de la fragata *Abraham Lincoln*.
–Ah, molt bé –digué Conseil d'allò més tranquil, com si no s'ensumara el motiu.
–Es tracta del monstre –li vaig aclarir–, del narval. Anirem a caçar-lo! Serà una missió gloriosa! Però ens hem d'afanyar. La fragata salpa hui mateix. Potser ja hi està a punt.
–Com vulga el senyor.
Mentre Conseil feia l'equipatge em vaig ocupar del pagament de l'habitació, i també vaig donar les ordres oportunes perquè les troballes de les meues

investigacions foren trameses de forma convenient al museu de París.

Una mitja hora després, a tota brida, ja baixàvem en un carruatge per Broadway fins a Union Square, i enfilàvem els carrers que ens van dur fins al ferri que ens traslladà a Brooklyn. En un dels seus molls ens esperava l'*Abraham Lincoln* llançant fum per les xemeneies.

Un oficial d'aspecte molt agradable ens va rebre a l'entrada de popa. Era el comandant Farragut. Encaixàrem mans i després de donar-nos la benvinguda ens va acompanyar a la nostra cabina.

—Ja pensava que no hi vindrien —ens va dir—. És l'hora de salpar i estàvem a punt d'amollar amarres.

Jo no vaig poder dissimular la meua sorpresa.

—No fa res que hem rebut la invitació del secretari de la Marina —li vaig replicar, mentre encara donava gràcies per haver arribat a temps.

Sense donar cap importància al meu comentari, el comandant Farragut parlà de decisions d'última hora i, tot seguit, se n'anà a donar l'ordre de salpar mentre repetia que ja no podia esperar un minut més. Conseil i jo ens quedàrem a la cabina desfent l'equipatge: Conseil, com sempre, molt tranquil; jo, en canvi, visiblement desconcertat, ja que érem

a bord de miracle. Sens dubte, a pesar de la invitació del secretari de la Marina, l'*Abraham Lincoln* no hauria alterat el seu horari d'eixida per nosaltres. I si el meu ajudant i jo no ens haguérem afanyat com ho vam fer, ens hauríem perdut aquesta aventura tan extraordinària, potser per uns pocs minuts.

Sort que no va ser així. La fragata *Abraham Lincoln* ja solcava les aigües de l'Atlàntic i nosaltres érem a bord. El destí, gràcies a Déu, ens havia fet costat.